

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 września 2012 r.,

sprawy B. R.

skazanego z art. 197 § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 11 stycznia 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia

17 października 2011 r.,

po s t a n o w i ł:

- 1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C Kancelaria Adwokacka 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym 23% podatku VAT tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. obciąża skazanego B. R. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 11 stycznia 2012 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 17 października 2011 r., wydany w sprawie II K 939)10, którym B. R. za przestępstwa zakwalifikowane z art. 197 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazany został na karę trzech lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego wniosła jego obrońca i, zarzucając „1. obrazę art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 2 kpk polegającą na braku rozważenia podstawowych zarzutów i wniosków zawartych w apelacji oskarżonego i jego obrońcy i poprzestanie na wyrażeniu aprobaty dla

ustaleń faktycznych i oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji przy jednoczesnym potraktowaniu obu apelacji jako nie wymagających szczegółowego odniesienia się do podniesionych zarzutów i poprzestanie na powierzchownym i niepełnym ich rozważeniu, przez co doszło do faktycznego nie rozpoznania zarzutów i wniosków apelacji, co miało istotny wpływ dla oceny zasadności skazania za przypisane oskarżonemu czyny i to w sytuacji gdy: - w materiale dowodowym sprawy brak jest dostatecznie przekonujących dowodów uzasadniających takie ustalenia, - istnieją w sprawie dowody w postaci zeznań świadków: /.../, które poddają w wątpliwość udział oskarżonego w czynach zarzucanych mu aktem oskarżenia, - dowody w postaci zeznań G. K. jak i samej pokrzywdzonej budzą uzasadnione wątpliwości co do ich wiarygodności z uwagi na osobiste zainteresowanie wynikiem sprawy, a zatem nie mogą stanowić pełnowartościowego dowodu w sprawie, który jest podstawą skazania, a tym samym obiektywnie wiarygodnego, 2. obrazę art. 4, 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez wybiórczą ocenę materiału dowodowego, koncentrację jedynie na okolicznościach obciążających oskarżonego oraz pominięcie okoliczności i dowodów, które przeczą tym ustaleniom”, wniosła o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy, z dość rażącymi błędami technicznymi wynikającymi z niestarannego przeczytania tego pisma procesowego, jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, a skazany obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie 626 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk. Natomiast sporządzenie i wniesienie kasacji przez obrońcę z urzędu uzasadniało zasądzenie na jej rzecz należnego z tego tytułu wynagrodzenia.

Przede wszystkim jednak należy zauważyć, że zarzuty kasacji, w części także jej uzasadnienie, stanowią powtórzenie zarzutów i uzasadnienia apelacji, a obydwa pisma procesowe, w istocie, sprowadzają się do sformułowania odmiennych, niż to było udziałem Sądów obu instancji, ustaleń co do sprawstwa B. R., dokonanych na podstawie odmiennej oceny przeprowadzonych w tej sprawie

dowodów – zdyskredytowania zeznań pokrzywdzonej i uznania za wiarygodne wyjaśnień ówczesnego podejrzanego a potem oskarżonego i zeznań świadków przez niego wskazanych. Wszystko to w sytuacji, gdy zwłaszcza uzasadnienie apelacji obrońcy odznacza się daleko posuniętą lakonicznością, żeby nie powiedzieć ogólnikowością, co nie ułatwiało Sądowi Okręgowemu odniesienia się do zarzutów apelacyjnych. Jednakże, staranna lektura uzasadnienia Sądu odwoławczego prowadzi do ustalenia, że Sąd ten odniósł się w pełni i to przekonująco do wszystkich zarzutów obu apelacji – oskarżonego i jego obrońcy. Dotyczy to przede wszystkim apelacji samego oskarżonego, bo Sąd Okręgowy po raz kolejny, podzielając stanowisko Sądu Rejonowego, rozważył zasadność dania wiary zeznaniom pokrzywdzonej – osoby niepełnosprawnej umysłowo, z odwołaniem się do opinii biegłych dwóch specjalności, a także zasadnie uznał, że przesłuchanie pokrzywdzonej na rozprawie przed Sądem pierwszej instancji pod nieobecność oskarżonego było konieczne i w pełni dopuszczalne w świetle przepisów prawa procesowego. Obrońca w uzasadnieniu swej apelacji ograniczyła się, w istocie, do wyrażenia przekonania, że należało dokonać ustaleń na podstawie wiarygodnych, jej zdaniem, wyjaśnień oskarżonego, znajdujących wsparcie w zeznaniach wskazanych przez świadków. W takiej sytuacji procesowej, Sąd Okręgowy, podzielając stanowisko Sądu Rejonowego, z wystarczającą w świetle wymogów określonych w art. 457 § 3 kpk szczegółowością i wnikliwością, przedstawił argumenty przemawiające za uznaniem zeznań pokrzywdzonej za wiarygodne (art. 7 kpk), które jako takie mogły stanowić podstawę dokonanych w tej sprawie ustaleń co do sprawstwa B. R. przypisanych mu czynów, trafnie przyjmując, że w tej sprawie nie było sytuacji dowodowej, do której miałyby odniesienie reguła określona w art. 5 § 2 kpk. Nie zostało przy tym wykazane, że w jakikolwiek sposób naruszona została zasada obiektywizmu i bezstronności określona w art. 4 kpk.

W podsumowaniu stwierdzić należy, że lektura uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego świadczy o tym, że Sąd ten nie tylko spełnił wymogi określone w art. 457 § 3 kpk, ale także odniósł się do wszystkich zarzutów obu apelacji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.